

Kölyökkorunkban, mikor vadul

Kölyökkorunkban, mikor vadul onanizáltunk
s képzeltünk nőt magunknak szinte már sírva,
és olyan élesen és olyan érzéken, mint aztán
soha többé, a világ nő-testű volt és nő-illatú,
és nő-mosolyú, és puha szájjal suttogott: gyere,
gyere; hónalj-verítékben fürödtünk, óriás mellek
közt aludtunk, combot hallottunk súrlódni, térdet
láttunk kivillanni, s fölizgultunk a könyvbe rajzolt
romboidokon, s mivel az egészet egyben sose láttuk,
összeraktuk hát szépen, mint a szűz isten hajdan,
mert istenek voltunk, magot pazarlók, benépesítvén
az ágyat, a vécét, a fa tövét, bőkezűen és örökké
kielégületlenül, ám mindig tetre készen; később
átestünk sorban a tűzkeresztségen, de az egészen más volt.

*

A nagy, édes nyári szeretkezések

A nagy, édes nyári szeretkezések!
A lehúzott redőny mögött, mint a tigrisek,
csíkos bőrrel, villogó foggal, elzuhanva,
majd föltámadva; dzsungelként lélegzik
a szoba, forró leheletben páfrány ring,
csigolyafüzér levelekkel, a vázában szomjan
hal a rózsa, szép nyaka lehajlik megadóan,
a mennyezeten monszun áramlik, egyszer
a tenger felől, egyszer a tenger felé,
lány szárnyakat lebbent a levetett ruha,
gyalogló hattyúk a földön, moccanatlan
hullámverés, az önkívületi szünet alatt vonuló,
a szoba puhán szétválík nőneművé
és hímneművé, egy nem mérhető, boldog
pillanatra két arcát mutatja, egy,
csak megsejtett boldog pillanatra anya
és apa lesz, fiú és lány lesz egyszerre minden,
mámorosan visszaosztódunk az első sejtig,
a tökéletes egyszerűségig, már nem vagyunk,
csak együtt a kettő, kezünk, lábunk, mellünk,
combunk, ágyékunk egymásba hatolva, egymással
elkeveredve, magunkat szeretjük s magunkat
simogatjuk a másik kézzel, magunkat
csókoljuk a másik szájjal, bennünk a világ
görcsösen egyesül, mi szétválunk férfivá
s nővé, a szoba egybeolvad, kihűl, idegen
lesz, fázunk, józanul öltözünk őszebe, télbe.

*

Te mire gondolsz közben?

Ruhában vagy ruhátlanul,
szőnyegen, széken, ágyban,
délelőtt, délután, éjszaka,
beszeszelve vagy jeges józanon,
játékosan, mint a kölykök,
vagy szótlanul, mint az idegenek,
félálomban, el-elszundítva,
vagy ébren fújva a füstöt –
Te mire gondolsz közben?

Homlokom a homlokodon,
szemünk egyetlen körré tágul,
testünk egyforma hófokon ég,
egymás idegpályáin zuhanunk,
egymás bőre mögött repülünk,
szinte már fölcserélhetően létezünk,
egymás szájából lélegzünk, boldog
ingaként ugyanazt az időt mérjük –
Te mire gondolsz közben?

Gyermekkorom, gyermekkorod,
az édes, tejbőrű álmok,
a nevesincs önkívületek,
az édeni nyarak, a fejünkig
érő virágok, virágporos orrunk,
s kamaszkorom, kamaszkorod,
a gyötrődő húsban szégyenkező vágyak
izzanak a harminchat fokos kohóban –
Te mire gondolsz közben?

A férfi magányos öröme,
minden női test tested mögött,
minden mell, minden térd, minden
comb, minden felhevült ágyék,
de egyetlen mosoly a mosolyod,

de egyetlen cél az örömöd,
de egyetlen takaró a szerelmed,
ha kimerülve kettéválunk –
Te mire gondolsz közben?

Napokig bennem zsongó,
lehangolt hangszert felhangoló,
az emlékekkel is harcba hívó,
robotoló sejtjeim átrendező,
a vak műhelybe ablakot nyitó,
bevillámlik, ami erősebb,
mert édesebb minden halálnál,
a teremtésből ideért üzenet –
Te mire gondolsz közben?

Csukás István digitalizált művei

<http://www.pim.hu/object.05a2c23e-7d73-49fe-9825-5d8b40973094.ivy>